

Viktor uči živjeti

Jednog kišnog petka probudio sam se i mrzovoljno ustao iz kreveta.

Ako se mene pita, zauvijek bih spavao, samo da ne moram živjeti ovaj bijedni život. Polako sam navlačio traperice dok je iz mojih slušalica izvirala pjesma „Friday I`m in love“, volio sam se oblačiti u crno zato što to ne bi isticalo moju crnu kosu i tamne oči. Nakon doručka s mojim užurbanim ocem, s kojim gotovo nikada ne progovorim niti riječ, uputio sam se do škole na svom crvenom pony biciklu – „nekoć je bio mamin“. Vozeći se biciklom kroz grad često sam razmišljao baš o njoj, ženi kojoj sam najviše vjerovao. Ostavila nas je kad mi je bilo dvanaest. Sada živi s drugim, te ima kćer.

Stigavši do škole, parkirao sam bicikl kod stražnjeg ulaza. Nisam imao društvo, osim Petera. On je bio najobičniji štreber koji je obožavao punk i programiranje. Često sam s njim razgovarao o nebitnim temama, no isto tako voljeli smo pričati o dubini života. Nažalost nikada mu nisam imao dovoljno snage reći zašto sam četiri puta pokušao utonuti u vječni san. Svakoga petka poslije zvona odlazim na drugi kraj grada psihologinji Alisi. Ona je bila draga, samosvjesna žena otvorenoga uma. Uvijek bi voljela pričati o dubini problema i pokušati smanjiti bol kroz vrijeme – „ponekad bi joj uspijevalo, no često bi se vratili na staro ja“. Ovoga petka, tiho sam ušetao u njezinu ordinaciju i pristojno odzdravio na njezin pozdrav. Upitala me kako sam i kako se osjećam. Poslije toga počeli smo razglabati o fizici, svemiru, politici i ostalim atraktivnim temama. U jednome trenutku upitala me želim li pročitati jednu vrlo zanimljivu knjigu vrlo čudnog naziva „Želim živjeti“. Naslov mi se nije dopao, pošto sam samo volio čitati o politici i znanosti, no da budem iskren, u dubini duše čeznuo sam za emocijama koje je moj otac smatrao „ženskastim“.

Sjeo sam u park i počeo čitati, bila je to priča o suicidalnoj djevojci koja je ponovno počela živjeti. Veselila se malim stvarima, a opisi u knjizi bili su tako lijepo napisani da ju nisam mogao ispustiti iz ruku. Djevojka se činila tako poznatom, kao da ju odavno već poznajem – pomislio sam da se samo jako dobro poistovjećujem s pričom i tragedijom glavnog lika – no, u tom trenu kraj mene prođe djevojka istih obilježja kao djevojka iz knjige. Na trenutak ostajem zaprepašten i odustajem od čitanja. Uzimam knjigu i penjem se na bicikl, odlazim kući. Stigavši kući, ugledam oca koji već odavno spava na sofi. Odlazim u svoju sobu, polako se oblačim u pidžamu i odlučujem ponovno čitati knjigu. Djevojka i opisi u knjizi čine se sve više stvarnima, pomalo me zastrašuje. Sljedećeg jutra, budim se i sve postaje ponovna rutina.

Vikend je, što znači da ću samo ljenčariti. No, ipak odlučujem pročitati pedesetak stranica koje su mi preostale. Odlazim u knjižnicu i sjedam za stol, nasuprot sebe ponovno vidim djevojku iz knjige. Nisam želio započeti razgovor te sam pročitao knjigu i vratio se kući. Nedjelja je prošla vrlo dosadno uz očeve prijatelje i obiteljski ručak. Vozim se do škole, kao i svakog radnog tjedna, ostavljam crveni pony na stražnjem ulazu škole. Školski dan bio je sasvim običan do trenutka u kojemu saznajem da djevojka iz knjige isto pohađa moju školu te je i ona čitala knjigu koja joj je promijenila život! Bio sam poprilično šokiran.

U petak poslije škole odlazim Alisi. Ulazim nestrpljivo u ordinaciju te se odmah bacam na temu o knjizi. Ona ni malo nije u šoku, već brizne u smijeh. Knjiga koju mi je zadala bila je znanstveni uradak ruskog psihologa koja je funkcionirala na principu da svaki tinejdžer s lošim mentalnim zdravljem pročita knjigu te ona automatski bilježi njegovu (ne)izravnu priču. Viktor postaje novi junak knjige, što znači da će sljedeći tinejdžer čitati baš o Viktorovom životu, iako se junak neće zvati Viktor. –„Ideja knjige je, Viktore, da otkriješ ljepotu i utjehu u čitanju te da spoznaš da nikada, ama baš nikada, nisi sam.“- Bile su to Alisine riječi koje su me ostavile prilično iznenađenim, no potakle su me na to da počnem živjeti.

Franka Bešlić, 8.d